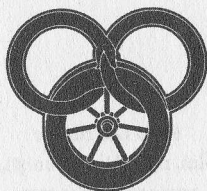

Libris.RO
Respect pentru

ROBERT JORDAN

Ciclul
Roata Timpului
cartea a opta

CALEA PUMNALELOR

CUPRINS

PROLOG. Aparențe înșelătoare.....	11
1 – A respecta înțelegerea	47
2 – Destrămarea urzelii	72
3 – O călătorie plăcută	93
4 – Un loc liniștit.....	108
5 – Furtuna care stă să izbucnească	124
6 – Fire	147
7 – Țarcul de capre	174
8 – O femeie simplă de la țară.....	193
9 – Încurcături.....	223
10 – Schimbări	246
11 – Întrebări și un legământ	273
12 – Alianțe noi.....	292
13 – Ușor ca un fulg de nea	316
14 – Mesaj de la M’Hael.....	330
15 – Mai presus de legea scrisă	347
16 – Absențe neașteptate	366
17 – Pe gheață	390
18 – O chemare ciudată	407
19 – Legea	419
20 – În Andor	440
21 – Răspuns la chemări	459
22 – Nori de furtună.....	476
23 – Negura războiului, focul bătăliei	492
24 – Vremea dârzeniei	516
25 – O întoarcere nepoftită	552
26 – Informații suplimentare	565

27 - Tocmeala	587
28 - Iarba morții	613
29 - Un pui de somn	629
30 - Începuturi	649
31 - Mai târziu	667
GLOSAR.....	669

CAPITOLUL 1

A respecta înțelegerea

Roata Timpului se învâрте, Vârstele vin și trec, lăsând în urmă amintiri ce se transformă în legende, apoi în mit, și sunt uitate cu totul până la reîntoarcerea aceleiași Vârste. Într-o Vârstă, numită de unii Cea De-a Treia, o Vârstă ce va să vie, o Epocă de mult uitată, o adiere se ridică peste insula muntoasă Tremalking. Această adiere nu era începutul. Roata Timpului n-are nici începuturi, nici sfârșituri. Dar era *un* început.

Vântul sufla la răsărit peste Tremalking, unde amayarii cu piele albă își lucrau câmpurile, făceau sticlă fină și porțelan și urmau pacea Căii Apei. Amayarii nesocoteau lumea de dincolo de insulele lor risipite, deoarece Calea Apei arăta că lumea aceasta nu era decât o iluzie, o reflexie în oglindă a credinței. Cu toate astea, unii priveau cum vântul purta praful și dogoarea verii acolo unde ar fi trebuit să cadă ploile reci de iarnă, și își aduceau aminte de poveștile auzite de la neamul Ath'aan Miere. Erau povești despre lumea de dincolo și despre ce spunea Profeția. Unii se uitau la dealul unde o piatră uriașă ieșise din pământ, sprijinind o sferă de cristal pur, mai mare decât multe case. Amayarii aveau profețiile lor, iar unele dintre ele vorbeau despre mână și despre sferă. Dar și despre sfârșitul iluziilor.

Vântul continua să sufle înspre Marea Furtunilor, spre răsărit, sub un soare care ardea pe un cer fără nori. Biciuia coamele valurilor verzui, înfrunta vânturile dinspre miazăzi și dinspre apus, iscând vârtejuri la nivelul apelor. Nu erau furtunile ce izbucneau de obicei în toiu iernii, deși iarna nu trecuse încă, nici furtunile puternice ce se dezlănțuiau la sfârșitul verii, ci vânturi și curenți care le-ar fi fost de folos oamenilor ce navigau pe mare, de la capătul lumii până în Mayene și mai departe, ca să acosteze pe continent și apoi să se întoarcă. Vântul sufla cu putere spre răsărit, peste oceanul agitat, unde balenele uriașe ieșeau la suprafață și scoteau sunete ascuțite, iar peștii zburători se înălțau cu ajutorul înotătoarelor care se desfăceau aproape doi metri în lățime. Vântul sufla spre răsărit, pe urmă înspre miazănoapte, și apoi iar, punând în mișcare bărcile pescarilor care își aruncau năvoadele în apele puțin adânci ale mării. Unii pescari priveau cu gura căscată și cu mâinile pe năvoade la flota uriașă de ambarcațiuni mai mari sau mai mici, care înaintau cu ajutorul vântului, despicând valurile. Pe steagul lor se vedea un șoim auriu ce ținea în gheare un fulger. Acesta era secundat de multe alte steaguri, ce păreau a anunța o furtună. Vântul sufla spre miazănoapte și spre răsărit, apoi în portul mare și plin de ambarcațiuni din Ebou Dar, unde sute de vase ale Oamenilor Mării staționau, așa cum se întâmpla în multe porturi, așteptând poruncă de la Coramoor, Cel Ales.

Vântul sufla cu putere peste port, legănând de colo-colo vasele mici și mari și peste clădirile orașului ce străluceau sub soarele dogoritor – turlle și ziduri, și domuri cu dungi colorate, străzi și canale pline de forfota specifică ținuturilor sudice. Se dezlănțuia în jurul domurilor strălucitoare și al turnurilor subțiri ale Palatului Tarasin, purtând cu el un iz puternic de sare, ridicând steagul Altarei, verde pe fundal alb, pe care se aflau doi leopardi aurii pe un câmp roșu cu albastru și stindardele Casei domnitoare Mitsobar, cu Sabia și Ancora. Furtuna nu începuse, dar dădea semne că avea să înceapă.

Aviendha simțea furnicături între omoplați în timp ce se plimba în fața însoțitoarelor ei pe coridoarele palatului,

acoperite cu bucăți de faianță în zeci de nuanțe puternice și plăcute ochiului. Avea senzația că era privită, așa cum s-a întâmplat ultima oară când încă era căsătorită cu sulița. „E doar o închipuire, reflectă ea. Și tot o închipuire e că pe aici ar mișuna dușmani pe care nu îi pot înfrunta!“ Nu cu mult timp în urmă, acele furnicături însemnaseră că cineva intenționa să o omoare. Nu avea de ce să se teamă de moarte – toată lumea murea la un moment dat –, însă ea nu voia să moară asemenea unui iepure prins în capcană. Trebuia să împlinească *ji'e'toh*-ul.

Servitorii înaintau în grabă înclinându-se și făcând revelații, plecându-și ochii de parcă ar fi înțeles ce vieți rușinoase duceau, dar, cu siguranță, nu *ei* o făceau să-și dorească să-și scuture umerii, ca și cum ar fi vrut să se dezbrace de ceva. Ea încercase să își impună să îi privească pe servitori, însă chiar și în acel moment, când simțea furnicături prin tot corpul, privirea îi ocolea. Trebuie să fi fost din cauza închipuirii și a încordării. Aceea era o zi a închipuirii și a încordării.

Dacă pe servitori îi ignora, tapiseriile bogate de mătase îi atrăgeau privirea, ca și lămpile aurite cu picior și lustrele înșirate de-a lungul coridoarelor. Obiecte din porțelan subțire ca foaia, în nuanțe de roșu, galben, verde și albastru erau așezate în nișele din pereți, iar în dulapuri festonate, alături de ornamente din aur, argint, fildeș și cristal, erau rânduite nenumărate boluri, vase, cutii și statuete. O atrăgea doar ce era într-adevăr frumos; indiferent ce credeau cei din ținuturile umede, frumusețea avea o valoare mai mare decât aurul. Iar acolo existau multe frumuseți. Nu ar fi deranjat-o să ia a cincea parte din acel palat.

Se încruntă, supărată pe ea însăși. Nu se cuvenea să gândească astfel cât timp se afla sub un acoperiș ce îi oferise adăpost și apă la discreție. Fără fast, adevărat, dar și fără a o îndatora în vreun fel, a o obliga să facă vărsare de sânge sau a îi crea alt fel de obligație. Era mai bine însă decât să se gândească la un băiețel care era singur undeva, în acel oraș corupt. Toate orașele erau corupte – de asta era sigură acum, după ce vizitase deja patru –, însă Ebou Dar era ultimul oraș în care și-ar fi lăsat copilul să alerge în voie. Nu înțelegea de ce gândul o purta la Olver, cu atât mai mult cu cât încerca să îl alunge. El nu făcea parte din

ji'etoh-ul pe care ea i-l datora lui Elayne și Rand al'Thor. O suliță Shaído îi curmase viața tatălui său, o înfometase și o pusese la muncă silnică pe maică-să, cu toate astea, chiar dacă ar fi fost propria ei suliță care le-ar fi curmat viața amândurora, băiatul rămânea un ucigaș de copaci, un cairhien. De ce i-ar păsa de un băiat care nu era din neamul ei? De ce? Încercă să se concentreze asupra urzelii pe care urma să o facă, dar, deși exersase sub supravegherea lui Elayne până când reușise să o formeze în somn, fața lui Oliver, cu gura deschisă, continua să o tulbure. Birgitte își făcea griji în privința lui mai mult decât ea, însă femeia îi compătimea cu precădere pe băieți, în special pe cei urăți.

Oftând, Aviendha deveni atentă la conversația însoțitoare-lor ei, din care răzbătea iritarea. Prefera să facă asta în loc să se necăjească din pricina fiului ucigașilor de copaci, a celor care își încălcau jurământul. Un neam disprețuit, fără de care lumii i-ar fi mai bine. Nu era treaba ei. Mat Cauthon îl va găsi pe băiat în cele din urmă. Era în stare să găsească orice, pare-se. Ascultatul o liniștea, oarecum. Furnicăturile începeau să dispară.

- Nu-mi place deloc! bombăni Nynaeve, continuând o discuție în contradictoriu începută în odăile lor. Deloc, Lan, m-ai auzit?

Spusese asta de vreo douăzeci de ori, dar Nynaeve nu renunța nici când era vorba de o cauză pierdută. Scundă și cu ochii negri, ea mergea cu pași hotărâți, lovindu-și cu picioarele fustele despicate și albastre, ducând o mână la coșița lungă și groasă ce îi ajungea până la talie, apoi lăsând-o să cadă înainte să o ridice din nou. Nynaeve devenea extrem de furioasă și de iritată atunci când Lan se afla prin preajmă. Sau încerca să fie. Era nemaipomenit de mândră de căsătoria cu el. Pelerina albastră și brodată, strânsă pe trup, care îi acoperea rochia din mătase cu dungi galbene, atârna deschisă, lăsând prea mult la vedere un piept care nu era pe gustul celor din ținuturile umede. Și asta doar ca să-și afișeze inelul gros din aur ce atârna de lanțul pe care îl purta la gât.

- N-ai niciun drept să fâgăduiești că *vei avea grija* de mine, Lan Mandragoran, continuă ea pe un ton ferm. Nu sunt o păpușă de porțelan!

El păsea alături. Era un bărbat de înălțime normală, mai înalt cu un cap decât ea. Mantia de Străjer, în culori schimbătoare, îi atârna pe spate. Fața părea sculptată în piatră, iar privirea băga spaima în servitorii care treceau pe-acolo. Cerceta fiecare coridor și nișă din perete în căutarea atacatorilor ascunși. Era oricând pregătit, asemenea unui leu gata de atac. Aviendha crescuse în preajma bărbaților periculoși, dar niciunul nu fusese pe măsura lui *Aan'allein*, termenul Aiel pentru Lan. Dacă moartea ar fi fost bărbat, el ar fi fost acela.

- Ești Aes Sedai și eu sunt Străjer, îi spuse el cu o voce groasă, calmă. Este datoria mea să am grijă de tine. Tonul lui se îmblânzi, contrastând puternic cu fața pătrătoasă și sumbră și cu ochii pătrunzători. Și-apoi, îmi doresc să am grijă de tine, Nynaeve. Roagă-mă și cere-mi orice, însă nu să te las să mori fără să încerc să te salvez. În ziua în care vei muri tu, voi muri și eu.

Nu rostise niciodată ultimele cuvinte, nu în prezența Aviendhei, iar acestea îi răscoliră stomacul lui Nynaeve; ochii fură cât pe ce să-i iasă din cap și își mișca buzele fără să scoată un sunet. Dar păru să-și revină repede, ca întotdeauna. Prefăcându-se că își aranjează pălăria cu pene albastre, o chestie caraghioasă ce semăna cu o pasăre ciudată care își făcuse cuibul pe creștetul ei, îi aruncă o privire pe sub borurile largi.

Aviendha începuse să bănuiască faptul că Nynaeve se folosea adesea de tăcere și de priviri cu înțeles ca să-și ascundă ignoranța. Bănuia că Nynaeve știa mai multe lucruri despre bărbați, despre cum să se comporte cu ei, decât știa ea însăși. Era mult mai ușor să-i înfrunți cu pumnale și sulițe decât să îi iubești. Mult mai ușor. Cum reușeau femeile să rămână căsătorite cu ei? Aviendha simțea o nevoie acută să învețe, însă habar nu avea cum. Căsătorită doar de o zi cu *Aan'allein*, Nynaeve nu încerca doar să-și înfrâneze pornirile ci se schimbase în multe privințe. Era când uimită, când de-a dreptul șocată, indiferent cât de mult încerca să ascundă acest lucru. Cădea în visare în momente ciudate, se înroșea la întrebări nevinovate și - negase cu vehemență asta, chiar și atunci când o văzuse Aviendha - chicotea din nimic. Era inutil să încerci să înveți ceva de la Nynaeve.

– Bănuiesc că și tu o să începi să-mi vorbești despre Străjeri și Aes Sedai, îi spuse Elayne pe un ton rece lui Birgitte. Ei bine, noi două nu suntem căsătorite. Mă aștept să-mi păzești spatele, dar să nu te prind că-mi faci promisiuni *ascunse*.

Elayne purta veșminte la fel de nepotrivite ca ale lui Nynaeve, o rochie Ebou Dar din mătase verde, cu broderii aurii, cu un guler suficient de înalt, însă cu un oval decupat care-i lăsa la vedere curbele sânilor. Așa erau cei din ținuturile umede: se rușinau atunci când venea vorba despre corturi-saună sau a sta dezbrăcat în fața unui *gai'shain*, ca apoi să umble despuiați sub ochii străinilor. Aviendhei nu prea îi păsa de Nynaeve, dar Elayne era aproape-sora ei. Și avea să fie în continuare, nădăjduia ea.

Tocurile cizmelor pe care le purta Birgitte o făceau mai înaltă cu aproape o palmă decât Nynaeve, însă față de Elayne și de Aviendha tot scundă rămânea. Îmbrăcată într-o haină neagră și pantaloni largi și verzi, ea afișa aproape aceeași încredere ca Lan, deși ea nu era conștientă de asta. Părea mai leneșă decât un leopard întins pe o stâncă. Însă, deși nu umbla cu săgeți pregătite în arc, Birgitte, în ciuda zâmbetelor ei, putea scoate o săgeată din tolă cât ai clipi, și să o elibereze pe a treia cu mult înaintea adversarului.

Ea zâmbi căs către Elayne, iar când scutură din cap, cosița ei bălaie, la fel de lungă și de groasă precum cea neagră a lui Nynaeve, se legănă.

– Ți-am promis fără ocolișuri, rosti ea pe un ton sec. După ce vei învăța mai multe, nu voi mai fi nevoită să-ți povestesc despre Străjeri și Aes Sedai.

Elayne se smiorcăi și își ridică bărbia, făcându-și de lucru cu panglicile pălăriei, ce era acoperită cu pene lungi și verzi și arăta mai rău decât cea a lui Nynaeve.

– Poate mult mai multe, adăugă Birgitte. Mai fă un nod la panglica aia!

Dacă Elayne nu ar fi fost aproape-sora ei, Aviendha ar fi râs de roșeața ce îi apăruse acesteia în obraji. Era întotdeauna amuzant să dai peste nas cuiva mândru tare sau să privești pe cineva făcând asta; era amuzant chiar și atunci când respectivul cădea de pe pedestal. Oricum, îi aruncă o privire aspră lui Birgitte. Un

avertisment că, dacă avea să continue, va suporta urmările. O plăcea pe femeie, în ciuda secretelor ei, dar cei din ținuturile umede nu păreau să înțeleagă diferența dintre un prieten și o aproape-soră. Birgitte zâmbi doar, mutându-și privirea de la ea la Elayne, apoi bombăni în barbă. Aviendha auzi cuvântul „pisoi“. Mai rău, sunase *dezmierdător*. Toți trebuie să fi auzit. Toți!

– Ce te-a apucat, Aviendha? vru să știe Nynaeve, împungându-i umărul cu degetul. Ai de gând să stai așa, îmbujorată, toată ziua? *Ne grăbim*.

Abia atunci își dădu seama Aviendha, după cum îi ardeau obrazii, că trebuie să fi fost la fel de roșie la față ca Elayne. Și mai stătea și nemișcată ca o stană de piatră, când trebuiau să se grăbească. Fusese pusă la punct printr-un cuvânt, asemenea unei fete proaspăt căsătorite cu o suliță și neobișnuită cu zeflemeaua Fecioarelor. Avea aproape douăzeci de ani și se comporta ca un copil care se juca vesel cu primul său arc. Gândul o făcu să roșească și mai tare. Aproape că sări când schimbă direcția și fu cât pe ce să se ciocnească de Teslyn Baradon.

Alunecând stângaci pe mozaicul roșu cu verde, Aviendha se lăsă ușor pe spate, proptindu-se în Elayne și Nynaeve. De astă dată, nu se mai înroși la față, deși ar fi vrut. S-ar fi făcut de râs atât pe ea, cât și pe aproape-sora. Elayne nu se pierdea niciodată cu firea, indiferent ce se întâmpla. Din fericire, Teslyn Baradon reacționează mai bine la această întâlnire neașteptată.

Surprinsă, femeia cu trăsături aspre se feri, rămânând cu gura căscată fără voia ei, apoi ridică iritată din umerii înguști. Obrazii scofâlciți și nasul ascuțit ascundeau trăsăturile fără vârstă ale surorii Roșii, iar rochia ei de aceeași culoare, brodată cu albastru-închis, o făcea să pară și mai osoasă, dar ea găsi repede stăpânirea de sine specifică stăpânei unui clan, ochii negri fiind la fel de reci ca o umbră profundă. Privirea ei trecu peste Aviendha, fără să o bage în seamă, îl ignoră pe Lan ca pe o unealtă de care nu avea trebuință, și insistă asupra lui Birgitte, pentru o clipă. Cele mai multe Aes Sedai nu erau de acord ca Birgitte să fie Străjer, deși niciuna nu putea da un motiv în afară de câteva bombăneli acide despre tradiție. În schimb, pe Elayne și pe Nynaeve, femeia le sfredeli pe rând cu privirea. Aviendha

ar fi reușit mai degrabă să ia urma vântului din urmă cu o zi decât să citească ceva pe fața lui Teslyn Baradon.

Respect-I-am spus deja lui Merilille, zise ea cu un puternic accent din Illian, însă cred că ar trebui să vă liniștesc și pe voi. Indiferent ce... mârșăvie... puneți la cale, Joline și cu mine nu vom interveni. Am avut eu grijă de asta. Elaida nu va afla niciodată dacă veți fi cu băgare de seamă. Nu căscați gura la mine ca vițelul la poarta nouă, copii, adăugă ea strâmbându-se dezgustată. Nu sunt nici oarbă, nici surdă. Știu despre Călăuzele Vânturilor ale Oamenilor Mării din palat și despre întâlnirile secrete cu Regina Tylin. Și alte lucruri.

Buzele subțiri se încheștaseră și, deși își păstră tonul calm, ochii negri îi scânteiau furioși.

– Veți plăti scump pentru celelalte lucruri, voi și cele care vă îngăduie să vă jucați de-a Aes Sedai, dar voi închide ochii pentru moment. Pedepsa mai poate aștepta.

Nynaeve își strânse tare costița, își îndreptă spatelul și își ridică bărbia. Ochii îi scăpărau. Cu o altă ocazie, Aviendha i-ar fi compătimit pe cei care aveau să cadă pradă limbii ascuțite. Limba Nynaevei înțepa mai rău decât o plantă *segade* cu spini. Aviendha o privi cu răceală pe acea femeie care credea că-o poate descifra. O Înțeleaptă nu se înjosea cărând pumni cuiva, însă ea era încă ucenică; poate că nu și-ar strica *ji'etoh*-ul învinșându-l puțin pe Teslyn Baradon. Deschise gura ca să-i dea o șansă surorii Roșii să se apere, în același timp cu Nynaeve, dar Elayne fu aceea care vorbi prima.

– Ce punem noi *la cale*, Teslyn, spuse ea pe un ton rece, nu este treaba ta.

Și ea stătea dreaptă, cu ochii albaștri ca de gheață; o rază de lumină ce răzbătea printr-o fereastră înaltă i se juca în buclele de un roșu-auriu, părând a vrea să le dea foc. În acel moment, Elayne ar fi putut face o stăpână a casei să pară un simplu păstor, cu prea multă băutură *oosquai* în stomac. Se pricepea tare bine să facă asta. Așadar, rosti fiecare cuvânt cu o demnitate de nestrămutat:

– Nu ai dreptul să te bagi în treburile noastre sau ale *oricărei* alte surori. Niciun drept. Așa că nu-ți mai băga nasul în

boarfele noastre, lubenițe, și bucură-te că nu ne legăm de *tine* pentru că ajuți o uzurpatoare a Supremei Încăunată Amyrlin.

Uluită, Aviendha se uită cu coada ochiului la aproape-sora ei. Să nu-și bage *nasul* în *boarfele* lor? Ea și Elayne, cel puțin, nu purtau boarfe. Lubeniță? *Asta* ce-o mai fi însemnând? Cei din ținuturile umede spuneau adesea lucruri ciudate, dar celelalte femei păreau la fel de nedumerite ca ea. Numai Lan, care se uita chiorâș la Elayne, părea să înțeleagă și arăta... surprins. Poate chiar amuzat. Era greu de spus; *Aanallein* știa să se stăpânească foarte bine.

Teslyn Baradon pufni, strâmbându-se și mai tare. Aviendha încerca din răspuțeri să se adreseze acestor persoane doar cu o parte din nume, așa cum făceau ele însele – atunci când își rostea numele întreg, ele credeau că ea era supărată! –, dar nici nu își putea imagina că ar putea fi vreodată prea intimă cu Teslyn Baradon.

– Vă las să vă vedeți de *treabă*, copile proaste, mărâi femeia. Aveți grijă să *nu* dați de un bucluc și mai mare.

Când ea dădu să se întoarcă, strângându-și fustele în mod fastuos, Nynaeve o apucă de braț. De obicei, aceia din ținuturile umede lăsau să li se oglindească emoțiile pe față, iar pe cea a lui Nynaeve se citea furia luptându-se să ia locul hotărârii.

– Așteaptă, Teslyn, zise ea ezitând. Joline și cu tine ați putea fi în pericol. I-am zis lui Tylin, însă cred că îi este teamă să le spună și celorlalți. Nu de bunăvoie, oricum. Nimeni nu vrea să vorbească, de fapt, despre asta.

Inspiră lung și adânc, de parcă s-ar fi gândit la propriile frici, și avea motiv. Nu era nicio rușine în a-ți fi teamă, doar dacă te lăsai pradă ei sau o așiși. Aviendha simți cum i se strânge stomacul atunci când Nynaeve continuă:

– Moghedien a fost aici, în Ebou Dar. S-ar putea să mai fie. Și poate și unul dintre Rătăciți, cu un *gholam*, un soi de Creatură a Umbrei pe care Puterea n-o poate atinge. Are înfățișare de om, dar a fost creat să ucidă Aes Sedai. Oțelul nu pare să îl rănească și se poate strecura și prin gaură de șarpe. Ajah Neagră e și ea aici. Se apropie furtuna, una mare. Doar că nu este o furtună cu vânturi și ploii. Simt asta; am un har, o

Înzestrare, poate. Primejdia se va abate asupra orașului Ebou Dar și necazuri mai mari decât orice vânt, ploaie sau fulger.

– Rătăcitul, o furtună care nu este furtună și o Creatură a Umbrei de care n-am mai auzit, zise Teslyn Baradon pe un ton de bațjocură. Ca să nu mai pomenesc de Ajah Neagră. Lumină! Ajah Neagră! Și însuși Cel Întunecat, poate?

Zămbetul ei strâmb era tăios. Îndepărtă cu dispreț mâna lui Nynaeve de pe mâneca ei.

– Când te vei întoarce în Turnul Alb unde îți este locul, îmbrăcată toată în alb așa cum meriți, vei învăța să nu-ți mai irosești timpul cu fantezii sau să le spui mai departe surorilor.

Aruncându-le o ultimă privire, evitând-o din nou pe Aviendha, femeia pufni zgomotos și o luă cu pași hotărâți de-a lungul coridorului, atât de repede, încât servitorii săriră din calea ei.

– Femeia asta are tupeul să...! izbucni Nynaeve, aruncându-i o privire dușmănoasă femeii care se îndepărta și strângându-și coșifa cu ambele mâini. După ce m-am străduțit...! spuse ea și fu cât pe ce să se înece din cauza indignării. Mă rog, am încercat.

Regreta încercarea, după sunetul pe care îl scoase.

– Ai încercat, încuviință Elayne, cu un scurt semn din cap, mai mult decât merită. Să nege că suntem Aes Sedai! N-am să mai îngădui așa ceva! Vreodată!

Dacă tonul ei fusese dur înainte, în acel moment era dur și aspru.

– Putem avea încredere în cineva ca ea? bombăni Aviendha. Poate ar trebui să ne asigurăm că nu se va băga.

Își privi cu atenție pumnul.

Teslyn Baradon va face cunoștință cu *el*. Femeia merita să fie prinsă de Creatura Umbrei, sau de Moghedien, ori de altcineva. Proștii meritau să răspundă pentru prostia lor.

Nynaeve părea să ia în considerare această sugestie, dar spuse:

– Dacă n-aș ști mai bine, aș crede că era pregătită să se întoarcă împotriva Elaidei.

Apoi pufni exasperată.

– Nu te mai chinui să înțelegi schimbările din orânduirea Aes Sedai.

Elayne nu spusese că Nynaeve trebuia să știe deja asta, dar se înțelese din tonul ei.

– Până și o Roșie *s-ar putea* întoarce împotriva Elaidei, pentru un motiv pe care noi nici nu ni-l imaginăm. Sau ar putea încerca să ne facă să lăsăm garda jos, astfel încât să ne păcălească și să cădem în mâinile Elaidei. Sau...

Lan tuși.

– Dacă vreunul dintre Rătăciți este pe drum, zise el cu temere în glas, ar putea ajunge aici în orice clipă. Sau *gholamul* acela. În ambele situații, ar fi mai bine să mergem altundeva.

– Surorile Aes Sedai sunt mai răbdătoare, murmură Birgitte, ca și când ar fi rostit un citat. Însă Călăuzele Vânturilor nu par în stare de așa ceva, continuă ea, așa c-ar fi mai bine să uităm de Teslyn și să ne amintim de Renaile.

Elayne și Nynaeve se uitară atât de tăios la Străjeri, încât băgară spaima în ei cât zece Căini de Piatră. Niciunea nu îi plăcea să fugă de Creatura Umbrei sau de acest *gholam*, fiindcă ele fuseseră cele care hotărâseră că nu aveau de ales. Cu siguranță, niciunea nu îi plăcea să i se reamintească faptul că trebuiau să se grăbească la întâlnirea cu Călăuzele Vânturilor la fel de tare cum trebuiau să fugă din calea Rătăcitolui. Aviendha ar fi cercetat acele priviri – Înțeleptele reușeau să facă dintr-o privire sau din câteva cuvinte ceea ce ea reușea cu ajutorul sulțiței sau al pumnului, doar că ele o făceau, de obicei, mai repede și cu mai mult succes –, le-ar fi cercetat pe Elayne și pe Nynaeve, doar că privirile lor aspre nu păreau să aibă vreun efect asupra celor doi. Birgitte rânji și se uită spre Lan, care îi răspunse răbdător, ridicând din umeri.

Elayne și Nynaeve se dădură bătute. Fără să se grăbească și fără să fie nevoie, își neteziră poalele, apoi o luară de braț pe Aviendha și porniră din loc, fără să arunce nici măcar o privire în urmă ca să vadă dacă Străjerii le urmau. Nu că Elayne avea nevoie, ținând cont de legătura cu Străjerul. Sau Nynaeve, din aceeași pricină. *Aan'allein* o fi fost el legat de altcineva, dar inima sa îi aparținea ei, drept dovadă inelul de la gât. Se